

ומעז - זו תורה שבכתב, שכתוב
(שם כט) ה' עז לעמו יתן. יצא
מתוך - זו תורה שבעל פה.

הרבו כאחד שלשה ימים, עד
שהגיעו למבוי של הקיר של
אמו. פיון שראתה אותו, סדרה
את הבית, וישבו שם שלשה
ימים אחרים. ברכו אותו והלכו,
וסדרו דברים לפני רבי שמעון.
אמר, ודאי ירשת התורה ירש,
ואלמלא זכות אבות יענש
מלמעלה. אבל הקדוש ברוך
הוא לאותם שהולכים אחר
התורה, יורשים אותה הם
ובניהם לעולמים. זהו שכתוב
(ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם
אמר ה' רוחי אשר עליך וגו'.

ובולין לחוף ימים ישכון והוא לחוף אגנית
וירכתו וגו'. (בראשית מט יג) רבי אבא
פתח, (תהלים מה) חגור חרבך
על ירך גבור הודך והדרך. וכי זה
הוד והדר לחגר כלי זין ולהודרו
בזה? מי שמשתדל בתורה
ועורף קרב בתורה ומזרו עצמו
בה - זהו שבת [של רבות], זהו הוד
והדר, ואתה אומר חגור חרבך?
אלא ודאי שעקר הדבר, אות
ברית הקדוש נתן הקדוש ברוך
הוא ורשם אותו בכני אדם כדי
שישמרו אותו ולא יפגמו אותו
בפגם את רשם המלך הזה, ומי
שפוגם אותו, הרי עומדת נגדו
(ויקרא כו) חרב נקמת נקם ברית,
לנקם נקמת הברית הקדוש
שנרשם בו, והוא פוגם אותו.

ומי שרוצה לשמר מקום זה,
יזדרז ויתקן עצמו וישים נגדו
בשעה שהיצר תוקף אותו את
החרב שעומדת על הירף,
להפרע ממי שפוגם מקום זה,
ואז חגור חרבך על ירך גבור.
גבור הוא, וגבור נקרא. ועל כף
הודך והדרך.

דכתיב, (תהלים כט) ה' עז לעמו יתן. יצא מתוך,
דא תורה שבעל פה. (דף רמ ע"ב):

אזלו כחדא תלת יומין, עד דמטו לטורסא
דקירא דאמיה. פיון דחמאת לון
אתקנית ביתא, ויתבו תמן תלת יומין אתרנין.
ברכוהו, ואזלו, וסדרו מלין קמיה דרבי
שמעון. אמר, ודאי ירותת אורייתא אחסין,
ואלמלא זכותא דאבהן יתענש מלעילא, אבל
קדשא בריך הוא לאינון דאזלין בתר
אורייתא, אחסינו לה אינון ובנייהו לעלמין.
הדא הוא דכתיב, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי
אותם אמר ה' רוחי אשר עליך וגו'.

ובולין לחוף ימים ישכון והוא לחוף אגנית
וירכתו וגו'. (בראשית מט יג) רבי אבא
פתח, (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור הודך
והדרך. וכי דא הוד והדר, למיזן זיינא,
ולאזדרזא בהאי. מאן דאשתדל באורייתא,
ואגח קרבא באורייתא, וזריז גרמיה בה, דא
הוא שבחא (דמאריה), דא הוא הוד והדר, ואת
אמרת חגור חרבך.

אלא, ודאי עקרא דמלה, את קיימא קדישא
יהב קדשא בריך הוא, ורשים ליה
בבני נשא, בגין דינטרון ליה, ולא יפגמון
ליה בפגמו להאי רשימא דמלכא. ומאן
דפגים ליה, הא קאים לקבליה (ויקרא כו) חרב
נקמת נקם ברית, לנקמא נוקמא דברית
קדישא, דאתרשים ביה, והוא פגים ליה.

ומאן דבעי לנטרא האי אתר, יזדרז ויתקן
גרמיה, וישוי לקבליה, בשעתא
דיצרא בישא יתקף עלוי, להאי חרב דקיימא
על ירך, לאתפרעא ממאן דפגים האי אתר.
וכדין, חגור חרבך על ירך גבור, גבור איהו,
גבור אתקרי. ועל דא הודך והדרך.